

Nr 66.

Ankom till riksdagens kansli den 11 december 1945 kl. 5 em.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om nöjesskatt jämte i ämnet väckta motioner.

I en den 12 oktober 1945 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 344, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogat förslag till förordning om nöjesskatt.

Beträffande författningsförslagets lydelse hänvisas till utskottets hemställan.

Till utskottets behandling ha överlämnats följande i anledning av propositionen väckta motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 407 av herr *Einar Persson* och herr *Boman* samt II: 620 av herr *Allard* m. fl., vari hemställts, »att riksdagen måtte vidtaga sådan ändring i den av Kungl. Maj:t föreslagna nöjesskatteförordningen, att inkomsterna av tävlingar och uppvisningar i icke professionell idrott och gymnastik bliva helt befriade från nöjesskatt»;

2) de likalydande motionerna I: 413 av herr *Wagnsson* m. fl. och II: 628 av fru *Alvén* m. fl., vari hemställts, »att riksdagen, under förklaring att Kungl. Maj:ts proposition nr 344 icke kunnat bifallas oförändrad, måtte antaga nedanstående ändrade förslag till förordning om nöjesskatt

14 §.

För nöjestillställning — — — att utgå.

Ej heller skall — — — sådant syfte.

Ej heller skall nöjesskatt utgå för av nykterhets- och folkbildningsorganisationer anordnade nöjestillställningar av upplysnings-, uppfostrande eller opinionsbildande karaktär, även om i programmet skulle ingå exempelvis amatörteater, musik, sång, litterär underhållning, visning av upplysningsfilm, folkdans och lek.

16 §.

Skall behållning av nöjestillställning användas uteslutande för välgörande eller allmännyttigt ändamål, såsom för beredande av hjälp åt behövande eller sjuka, för främjande av barns eller ungdoms vård, fostran eller utbildning

eller för stödjande av rikets försvar eller till främjande av sådan verksamhet, som bedrivs av nykterhets- och folkbildningsorganisationer, må länsstyrelsen — — — del av nöjesskatten»;

3) de likalydande motionerna I: 415 av herr *Gustaf Karlsson* m. fl. och II: 631 av herr *Petterson* i Degerfors m. fl., vari hemställts, att 15 § i Kungl. Maj:ts förslag till förordning om nöjesskatt måtte erhålla följande tillägg:

a) För nöjestillställning, som anordnas av sammanslutning, vilken äger och upplåter allmän samlingslokal, åtnjutes för varje tillställning befrielse från den del av nöjesskatten, som belöper å ett sammanlagt avgiftsbelopp av 1 000 kronor.

b) I fråga om nöjestillställning, som anordnas av ideell eller politisk förening, åtnjutes för varje tillställning befrielse från den del av nöjesskatten, som belöper å ett sammanlagt avgiftsbelopp av 500 kronor;

4) de likalydande motionerna I: 428 av herr *Olof Carlsson* m. fl. och II: 656 av herr *Olson* i Göteborg m. fl., vari hemställts, »att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 344 med förslag till förordning om nöjesskatt måtte uttala, att med nöjestillställning i förordningens mening icke skall avses tävling i schack»;

5) de likalydande motionerna I: 429 av herr *Englund* m. fl. och II: 658 av herr *Malmberg* i Skövde m. fl., vari hemställts, »att riksdagen, med förklaring att Kungl. Maj:ts proposition icke kunnat oförändrad bifallas, måtte med bifall i övrigt till propositionen besluta att 15 § skall utgå samt att 3, 7, 11, 14 och 16 §§ skola erhålla följande lydelse:

3 §.

Nöjestillställning, som avses i denna förordning, hänföres till någon av följande skatteklasser:

Klass I:

a) teaterföreställning, musikunderhållning, litterär underhållning samt uppvisning i konstnärlig dans;

b) uppvisning eller tävling i sport, idrott eller gymnastik så ock i yrkesduglighet eller eljest i skicklighet av visst slag;

c) sånglek, folkdans och folkvisedans; samt

d) förevisning av undervisnings- eller upplysningsfilm ävensom av annan film, som på grund av verklighetstrogen och konstnärligt fullödigt skildring av betydelsefulla livsförhållanden av biografcensuren ansetts böra hänföras till skatteklass I;

klass II:

Annan filmförevisning än som i klass I d) avses;

klass III:

a) revy, kabaret- och varietéföreställning;

b) annan danstillställning än som i klass I a och c avses;

c) cirkusföreställning;

d) förevisning av människor, djur eller föremål; samt

e) marknads- och tivolinöjen.

Till nöjesföreställning hänföres icke visning av museum eller annan liknande inrättning, ej heller utställning av djur eller utställning av konst eller andra föremål.

Annan ovan icke särskilt angiven nöjestillställning hänföres till samma skatteklass som nöjestillställning, med vilken den till art och syfte är närmast jämförlig.

7 §.

Nöjesskatten beräknas i förhållande till bruttopriset för varje biljett, inberäknat skatten, och utgör

vid nöjestillställning, som hänförts till skatteklass I:

15 procent av biljettpriset;

vid nöjestillställning, som hänförts till skatteklass II:

när biljettpriset icke överstiger 1 krona: 15 procent av biljettpriset;

när biljettpriset överstiger 1 krona: 15 procent av 1 krona samt 30 procent av återstoden av biljettpriset;

vid nöjestillställning, som hänförts till skatteklass III:

när biljettpriset icke överstiger 50 öre: 20 procent av biljettpriset;

när biljettpriset överstiger 50 öre: 20 procent av 50 öre och 30 procent av återstoden av biljettpriset.

11 §.

Medgives rätt — — — om biljett utlämnats.

Kan sådan utredning icke vinnas, beräknas skatten i skatteklass I till 20 procent, i skatteklass II till 25 procent och i skatteklass III till 35 procent av de bruttobelopp, som influtit i inträdesavgifter och andra därmed jämställda avgifter. Där tillförlitlig utredning ej kan vinnas angående den verkliga bruttoinkomsten, uppskattas denna till bruttoinkomst vid utsålt hus eller efter annan lämplig beräkningsgrund.

14 §.

För nöjestillställning — — — icke utgå.

Föreläsningsförening, studiecirkel inom riksstudieförbund, kyrklig eller frikyrklig sammanslutning, förening för amatöriddrott eller gymnastik, scoutkår, nykterhetsförening eller därmed jämförlig sammanslutning för folkundervisning eller folkuppfostran ävensom politisk ungdomsförening vare befriad från skatt för tillställning, som är att hänföra till skatteklass I:

a) där tillställningen utgöres av dramatisk eller litterär framställning eller filmföreläsning, som genom sitt ämnesval är ägnad att direkt främja sammanslutningens strävanden;

b) där tillställningen ingår som del av tillställning, vilken jämväl som framträdande del omfattar föredrag eller annan muntlig framställning ägnad sammanslutningens syfte;

c) där tillställningen utgör uppvisning av skicklighet, som förvärvats genom sammanslutningens verksamhet;

d) där tillställning till huvudsaklig del utgöres av tävlingar mellan föreningens medlemmar eller mellan dessa och andra utövere av amatöridrott eller gymnastik.

Ej heller i övrigt skall nöjesskatt utgå för nöjestillställning, som anordnas i undervisnings- eller uppfostringssyfte och som med hänsyn till sitt innehåll jämväl är ägnad att tjäna sådant syfte.

16 §.

Skall behållning — — — eller för stödjande av rikets försvar eller för stödjande av verksamheten inom sådan förening eller annan sammanslutning, som i 14 § andra stycket sägs, må länsstyrelsen — — — intresse»;

6) de likalydande motionerna I: 431 av herr *Berling* och II: 659 av herr *Fahlman* m. fl., vari hemstälts, »att riksdagen vid behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 344 måtte besluta, att nöjestillställning, som anordnas av statsunderstödd teater- eller musikförening å lokal, som stadigvarande begagnas för föreningens verksamhet, skall vara undantagen från tillämpningen av den föreslagna förordningen om nöjesskatt»;

7) de likalydande motionerna I: 432 av herr *Helgesson* m. fl. och II: 661 av herr *Holmström* m. fl., vari hemstälts, »att samma lindring som i propositionen föreslagits för tävlingar i icke professionell idrott måtte utsträckas att gälla även hästsportstävlingar»;

8) motionen I: 414 av herr *Ivar Persson* m. fl., vari hemstälts, »att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 344 med förslag till förordning om nöjesskatt och med beaktande av övriga i motionen framförda synpunkter måtte besluta, att 2 § nämnda förordning skall erhålla följande lydelse:

2 §.

Av nöjesskattens belopp skola 20 % behållas av den kommun, inom vars område nöjestillställningen äger rum, 50 % inlevereras till statsverket och 30 % avsättas till en fond, benämnd statens kulturfond, som enligt Kungl. Maj:ts bestämmande skall användas för att främja olika kulturella ändamål»;

9) motionen I: 416 av herrar *Berling* och *Jonsson*, vari hemstälts, »att riksdagen vid behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 344 behagade antaga nedanstående ändrade förslag till förordning om nöjesskatt.

15 §.

I fråga om upplysning — — — 2 000 kronor.

Samma gäller anordning till främjande av nykterhets- och folkbildningsverksamhet, i vilken till huvudsaklig del ingå andra nöjen än dans»;

10) motionen I: 427 av herr *Bror Nilsson* m. fl., vari hemstälts, »att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 344 med förslag till förordning om nöjesskatt för sin del måtte besluta att 3 § punkt d) och 4 § skola erhålla följande lydelse:

3 §.

d) uppvisning eller tävling i sport, idrott eller gymnastik så ock i skicklighet av visst slag.

4 §.

Såsom nöjestillställning, — — — därest tillställningen uppenbarligen utgör — — — dylika tillställningar, eller ingår — — — offentlig lokal (abonnerad föreställning), eller eljest, — — — har tillträde.

Anordnas tillställning av en till viss organisation ansluten förening, skall den omständigheten, att utom föreningens egna medlemmar jämväl medlemmar i andra till organisationen anslutna föreningar äga tillträde, icke förändra, att tillställningen skall vara att anse såsom sådan, till vilken allmänheten har tillträde»;

11) motionen I: 430 av herrar *Sten* och *Sandegård*, vari hemställdts, »att riksdagen i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 344 måtte besluta att för konsert och annan underhållning i kyrka och därmed jämförlig gudstjänstlokal nöjesskatt icke skall utgå»;

12) motionen II: 629 av herr *Johanson* i Norrköping m. fl., vari hemställdts, »att riksdagen, med avslag å Kungl. Maj:ts proposition nr 344, måtte besluta upphäva nu gällande förordning om nöjesskatt»;

13) motionen II: 630 av herr *Hansson* i Skegrie m. fl., vari hemställdts, »att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 344 med förslag till förordning om nöjesskatt och med beaktande av övriga i motionen framförda synpunkter måtte besluta, att 2 § nämnda förordning skall erhålla följande lydelse:

2 §.

Av nöjesskattens belopp skall 20 procent behållas av den kommun, inom vars område nöjestillställningen äger rum, 50 procent inlevereras till statsverket och 30 procent avsätts till en fond, benämnd statens kulturfond, som enligt Kungl. Maj:ts bestämmande skall användas för att främja olika kulturella ändamål»;

14) motionen II: 632 av herr *Wallentheim* m. fl., vari hemställdts, »att riksdagen måtte besluta sådana ändringar i nu gällande bestämmelser angående nöjesskatt att politiska, ideella, religiösa, nykterhets-, scout- och idrottsorganisationer helt befrias från skatt för av dem anordnade festtillställningar»;

15) motionen II: 633 av herrar *Hansson* i Skediga och *Boman* i Stafsund, vari hemställdts, »att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 344 med förslag till förordning om nöjesskatt måtte besluta, att 15 § denna förordning skall erhålla följande lydelse:

15 §.

I fråga om uppvisning eller tävling i icke professionell idrott eller gymnastik liksom beträffande av sammanslutning anordnad nöjestillställning åt-

njutes för varje tillställning befrielse från den del av nöjesskatten, som belöper å ett sammanlagt avgiftsbelopp av 2 000 kronor»;

16) motionen II: 634 av herr *Larsson* i Julita m. fl., vari hemställdt, »att riksdagen ville besluta sådan ändring av Kungl. Maj:ts proposition nr 344, att riksorganisation, som uppbär bidrag av statsmedel och till sådan riksorganisation ansluten underavdelning, må åtnjuta befrielse från den del av nöjesskatten som belöper å ett sammanlagt avgiftsbelopp av 2 000 kronor vid varje nöjestillställning som anordnats till förmån för organisationens verksamhet»;

17) motionen II: 657 av herr *Johnsson* i Skoglösa m. fl., vari hemställdt, att riksdagen måtte besluta, att 3 § punkt d) och 4 § skulle erhålla den ändrade lydelse, som föreslagits i motionen I: 427;

18) motionen II: 660 av herr *Johnsson* i Stockholm, vari hemställdt, »att riksdagen ville besluta till 12 § i nämnda förordning göra ett tillägg så lydande:

Förening eller sammanslutning som i ovan nämnt syfte återkommande anordnar tillställning, som i denna paragraf avses, må på ansökan, där länsstyrelsen så prövar lämpligt, för en tid, som länsstyrelsen bestämmer, befrias från erläggande av nöjesskatt för samtliga tillställningar, som den i angivna syfte under tiden anordnar.

Skulle skäl till anmärkning uppstå, kan denna generella rätt till befrielse när som helst återkallas»;

19) motionen II: 662 av herr förste vice talmannen *Magnusson*, vari hemställdt, »att riksdagen i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 344 med förslag till förordning om nöjesskatt ville besluta, att nöjesskatt icke skall utgå för tillställning, som av ideell förening anordnas till förmån för föreningens verksamhet»;

20) motionen II: 663 av herr *Håstad*, vari hemställdt, »att riksdagen i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 344 med förslag till förordning om nöjesskatt måtte besluta, *dels* att statens intäkter i form av nöjesskatt för uppvisning eller tävling i icke professionell idrott eller gymnastik skola fonderas till främjande av idrotts- och gymnastikföreningarnas verksamhet, *dels ock* att motsvarande intäkter från motorecykeltävlingar skola fonderas för motorismens främjande,

eller, därest nu nämnda yrkande icke bifalles, att nöjesskatt icke skall utgå för uppvisning eller tävling i icke professionell idrott eller gymnastik».

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framställda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna II: 620, I: 413, I: 415, I: 428, II: 658, I: 431, II: 661, I: 414, I: 416, I: 427, I: 430, II: 629, II: 630, II: 632, II: 633, II: 634, II: 657, II: 660, II: 662 och II: 663.

I en till utskottet inkommen skrivelse rörande nöjesskatten å idrottsrörelsen har *svenska gymnastik- och idrottsföreningarnas riksförbund* hemställt, att frågan om idrottens och gymnastikens fullständiga befrielse

från nöjesskatt måtte göras till föremål för en fullständig och förutsättningslös omprövning.

Vidare ha vissa önskemål rörande nöjesskatten å teater- och musikställningar framställts i skrivelser till utskottet från dels teaternas riksförbund, dels svenska teaterförbundets fackorganisation jämte teaterledarna för Blancheteatern, Vasateatern och Nya teatern, dels ock styrelsen för Siljansbygdens körförbund.

Teaternas riksförbund har uttalat, att förbundet anslöte sig till de förslag, som innebure, att teaterföreställningar befriades från den del av nöjesskatten, som belöpte å ett sammanlagt avgiftsbelopp av 1 000 kronor.

Svenska teaterförbundets fackorganisation jämte nyssnämnda privata teaterledare i Stockholm ha — under åberopande av en av Nya teatern till chefen för finansdepartementet överlämnad skrivelse — hemställt dels att till förnyat övervägande måtte upptagas frågan, huruvida ej värdefull dramatisk konst och därmed jämställda föreställningar kunde erhålla befrielse från nöjesskatt samt dels att bestämmelsen i 15 § i förslaget om nöjesskatt måtte utvidgas till att omfatta jämväl bl. a. av de privata teatern anordnade teaterföreställningar, varvid emellertid i bestämmelsen angivet avgiftsbelopp skulle maximeras till 1 000 kronor.

Slutligen har *styrelsen för Siljansbygdens körförbund* föreslagit, att nöjesskatteförordningen utformades så att varje ideell sammanslutning bleve befriad från nöjesskatt för underhållning med sång eller musik, som fyllde rimliga krav på konstnärlighet.

De nu gällande bestämmelserna om nöjesskatt äro upptagna i förordningen den 14 juni 1940 (nr 478) om nöjesskatt samt kungörelsen samma dag (nr 481) med tillämpningsföreskrifter till nämnda förordning. Genom förordning den 26 november 1943, nr 786, har nöjesskatteförordningen ändrats i vissa hänseenden.

Enligt nöjesskatteförordningen gäller såsom huvudregel, att för nöjeställning, till vilken allmänheten har tillträde mot avgift, skall uttagas en särskild avgift, benämnd nöjesskatt, vilka lika fördelas mellan staten och vederbörande kommun. Denna nöjesskatt — som upptages i form av skatt på biljett eller annat bevis, som berättigar till deltagande i nöjeställning och beräknas i förhållande till bruttopriset för varje biljett, inberäknat skatten — utgår efter olika taxor, beroende på nöjeställningens art och syfte. Enligt *taxa I*, som tillämpas dels vid konsert, operaföreställning och annan musikalisk föreställning, dramatisk och litterär föreställning samt uppvisning i konstnärlig dans och dels i fråga om uppvisning eller tävling i icke professionell idrott samt hästkapplöpning och travkörning, utgör nöjesskatten 15 procent av biljettpriset. Vid biografföreställning uttages nöjesskatt enligt *taxa II* med 15 procent av biljettpriset, när detta icke överstiger en krona, och eljest med 15 procent av en krona samt 30 procent av återstoden av biljettpriset. Slutligen tillämpas *taxa III* vid ett flertal slag av nöjeställningar såsom vid cirkus-, varieté- och kabaret-

föreställning, uppvisning eller tävling i professionell idrott, danstillställning samt vid marknads- och tivolinöjen. Enligt taxa III utgör nöjesskatten 20 procent av biljettpriset, när detta icke överstiger 50 öre, och eljest 20 procent av 50 öre samt 30 procent av återstoden av biljettpriset.

Är nöjestillställning sammansatt av delar, som falla under olika taxor, bestämmes skatten efter den del som är den huvudsakliga.

Beträffande den s. k. restaurangdansen gälla särskilda regler för beräkning av nöjesskatten i sådana fall, då särskild avgift för tillträde till danstillställningen icke upptages eller avgift uppbäres med visst lägre belopp.

Äger nöjestillställning rum uteslutande för välgörande eller allmännyttigt ändamål, må länsstyrelsen, när kommunen det tillstyrkt, medgiva befrielse från nöjesskatten eller skattebeloppets användande för det ändamål, till vars främjande tillställningen anordnats. Lämnas ej sådant medgivande av länsstyrelsen eller är fråga om nöjestillställning av annat slag, må kommunen, när skäl därtill äro, medgiva att den kommunen tillkommande andelen av skatten återbetalas att användas på nyss angivet sätt.

Nöjesskatteförordningen äger icke tillämpning å nöjestillställning, anordnad av kungl. teatern eller kungl. dramatiska teatern i Stockholm å lokal, som för teaterns verksamhet i huvudstaden stadigvarande begagnas. Om avgift för sådan nöjestillställning gälla särskilda föreskrifter, upptagna i förordningen den 14 juni 1940 (nr 479) om särskild avgift vid nöjestillställning, anordnad av kungl. teatern eller kungl. dramatiska teatern i Stockholm. Ifrågavarande föreskrifter innebära bland annat, att influtna avgifter skola användas för dessa teatrars verksamhet enligt Kungl. Maj:ts bestämmande.

Vid 1944 års riksdag var frågan om tillämpningen av nöjesskatteförordningen föremål för uppmärksamhet. Sedan riksdagens år 1943 församlade revisorer framställt vissa erinringar med avseende å bestämmelserna i nämnda förordning — därvid revisorerna *dels* påtalat vissa rådande svårigheter att i praktiken avgöra, huruvida en nöjestillställning vore att anse som offentlig och såsom sådan underkastad nöjesskatt, ävensom att bestämma den taxa, efter vilken skatt för en viss nöjestillställning rätteligen borde utgå, *dels ock* påtalat det förhållandet, att de vid s. k. förköp betingade pristilläggen vore befriade från nöjesskatt — anförde riksdagen i skrivelse den 10 juli 1944 (nr 455), att riksdagen funne befogat, att åtgärder vidtoges för att i görligaste mån undanröja de påtalade svårigheterna vid nöjesskatteförordningens tillämpning och för att åstadkomma en såvitt möjligt likformig beskattning av nöjestillställningar av samma slag. I skrivelsen anfördes vidare att, vad beträffade frågan om beskattning av de s. k. förköpstilläggen, vissa skäl syntes tala för att skattskyldigheten, på sätt revisorerna ifrågasatt, utvidgades till att omfatta jämväl dessa tillägg. Under åberopande härav anhöll riksdagen, som fann lämpligt att omhandlade spörsmål bleve föremål för vidare behandling, att Kungl. Maj:t ville låta verkställa översyn av nöjesskatteförordningen.

Jämväl i vissa andra framställningar till Kungl. Maj:t ha påyrkats ändringar i nämnda förordning.

Sedan Kungl. Maj:t den 20 oktober 1944 bemyndigat chefen för finansdepartementet att tillkalla högst tre sakkunniga att inom departementet biträda med utredning om revision av gällande bestämmelser rörande nöjesskatten, tillkallades med stöd av nämnda bemyndigande borgmästaren J. Laurin, uppborädsintendenten A. Lundberg och ordföranden i svenska teaterförbundet, regissören Sven d'Ailly att såsom sakkunniga inom departementet biträda med utredningen, därvid åt Laurin uppdrogs att i egenskap av ordförande leda de sakkunnigas arbete.

Efter fullgjort uppdrag ha de sakkunniga, vilka antagit benämningen 1944 års nöjesskatteutredning, den 10 februari 1945 till departementschefen överlämnat en samma dag dagteknad *PM angående ändrade bestämmelser om nöjesskatt*. Denna promemoria har såsom *Bihang* fogats vid ovannämnda statsrådsprotokoll.

Över betänkandet ha efter remiss yttranden avgivits av ett flertal myndigheter och sammanslutningar. Beträffande innehållet i remissyttrandena hänvisas till det vid propositionen fogade statsrådsprotokollet (se särskilt s. 11—28).

Jämväl såvitt angår motiveringen för det i propositionen framlagda förslaget tillåter sig utskottet hänvisa till nyssnämnda statsrådsprotokoll. Redogörelsen härutinnan återfinnes i propositionen å sidorna 28—31 (allmän motivering) samt sidorna 31—59 (specialmotivering).

Vad härefter angår den närmare motiveringen för de i det föregående omnämnda motionerna vill utskottet till en början erinra om att i dessa motioner yrkats dels borttagande av nöjesskatten, dels bibehållande av skilda taxor för olika nöjestillställningar, dels utvidgning av möjligheterna att erhålla befrielse från eller lindring i nöjesbeskattningen, dels ändrade bestämmelser angående nöjesskattemedlens användning och dels slutligen vissa andra jämkningar i nöjesskatteförordningen.

Yrkande om *borttagande av nöjesskatten* har, såsom förut antytts, framställts i motionen II: 629. Motionärerna ha framhållit bland annat, att nöjesskatten, som vore en indirekt skatt och i största utsträckning drabbade ungdomen, i stort sett kunde jämföras med den allmänna omsättningsskatten. Nøjesskatten hindrade i stor utsträckning olika föreningar att ekonomiskt gå ihop, varför man tvunges reducera utgifterna på bekostnad av programmets kvalitet. De samlade inkomsterna av nöjesskatten, som i och för sig vore nödvändiga som en samhällets inkomst, borde kunna utlagas på ett för ungdomen och småfolket fördelaktigare sätt.

I de likalydande motionerna I: 429 och II: 658 behandlas bland annat frågan om *bibehållande av skilda taxor för olika slag av nöjestillställningar*. Enligt motionärernas mening hade det varit naturligt, om man i anslutning till ungdomsvårdskommitténs strävanden försökt att närmare precisera den socialpolitiska effekten av den ena eller andra utformningen av nöjesskatten. Det framginge som antagligt, att stegringar eller sänkningar i nöjesskatten direkt påverkade tillströmningen av besökare till en viss nöjesform först om biljettpriset hade en icke alltför ringa höjd. Indirekt torde emellertid oberoende härav skattehöjd och skattedifferentiering utöva ett avsevärt inflytande på nöjeslivets inriktning genom påverkan på nöjesarrangörernas programkombinationer. De sakkunniga eller finansministern hade icke förebragt tillräckliga skäl för att avskaffa den indelning av nöjestillställningarna i olika skatteklasser, som hittills förefunnits och som syntes äga bestämda socialpolitiska fördelar. Den nuvarande indelningen i tre skatteklasser, ehuru med vissa jämkningar, borde därför bibehållas.

I de motioner, i vilka förordas en utvidgning av möjligheterna att erhålla befrielse från eller lindring i nöjesbeskattningen, har hemställts om ändringar av nöjesskatteförordningen till förmån för ideella föreningar i allmänhet, nykterhet och folkbildning, statsunderstödda föreningar, kyrkokonserter ävensom för idrott, gymnastik och hästsport.

Yrkanden angående nöjesbeskattningen av *ideella föreningar i allmänhet* ha framställts i de likalydande motionerna I: 415 och II: 631 samt i de likalydande motionerna I: 429 och II: 658 ävensom i motionerna II: 632, II: 633, II: 657 och II: 662.

I de likalydande motionerna I: 415 och II: 631 har anförts, att folkrörelserna i vårt land med dess olika ideriktningar vore liksom sugrötter för det demokratiska samhällslivet. Inte minst vore detta fallet med de sammanslutningar, som åt föreningsverksamheten uppläte samlingslokaler, varförutan inlet föreningsliv skulle kunna uppehållas. Under senare år hade det blivit allt svårare för dessa små föreningar att kunna hävda sig, särskilt i fråga om ekonomin. Det vore numera uteslutet att annat än under särskilda förhållanden kunna samla folk till agitations- eller upplysningsmöten vid vilka endast ett föredrag skulle hållas. För att kunna samla folk till sådana sammankomster krävdes även ett underhållningsprogram bestående av sång, musik samt film eller liknande. Vad nu sagts om de ideella och politiska föreningarnas verksamhet gällde i ännu högre grad om de sammanslutningar, som ägde och underhölle allmänna samlingslokaler. Av avgivna yttranden över förslag till den av Kungl. Maj:t nu förordade förordningen angående nöjesskatt framginge, att flera organisationer framhållit skäligheten av att berörda föreningar jämställdes med idrottsrörelsen; i dessa uttalanden kunde motionärerna i huvudsak instämma. En angelägen uppgift syntes vara att nöjesskatteförordningen utformades så, att de mindre och ekonomiskt svagaste föreningarna av förut nämnt slag icke helt och hållet hindrades att utöva sin gagnande verksamhet. Det skulle vara till god hjälp om de vid anordnande av tillställningar,

som avsåge att stärka respektive föreningars ekonomi, för varje tillställning vore befriade från den del av nöjesskatten, som belöpte å ett sammanlagt belopp av 500 kr. Vad anginge de lokalägande föreningarna borde, med hänsyn till dessa sammanslutningars ekonomiska struktur och verksamhet, ett sammanlagt belopp av 1 000 kr. för varje tillställning vara befriat från nöjesskatt. Skulle det anses, att denna befrielse från erläggande av nöjesskatt komme att medföra alltför stor minskning av skatteintäkterna, torde såväl rättvisa som billighet kräva att det nöjesskattefria beloppet i 15 § sänktes från 2 000 till 1 000 kronor.

I de likalydande motionerna I: 429 och II: 658 har i förevarande hänseende hemställts om en utvidgning av möjligheterna att erhålla lindring i nöjesskattningen för ideella föreningar. Det kunde befaras, att propositionens vaga allmänbegrepp »undervisnings- och uppfostringssyfte» och »huvudsakliga innehåll» icke komme att visa sig vara ett tillräckligt skydd för de ideella föreningarna i alla de fall, där dessa syntes äga ett berättigat krav på skattefrihet. Ett dylikt krav syntes förefinnas, då nöjesanordningen tillhörde första skatteklassen och då därjämte något av de fyra fall förelåge, som omnämnts i motionärernas yrkande. — De ideella föreningarna torde emellertid böra tillerkännas även den förmånen, att dispensrätten enligt 16 § vidgades att avse tillställning till stödjande av de ändamål, för vilka nämnda föreningar arbetade.

I motionen II: 632 har anförts bland annat, att enligt ungdomsvårdskommitténs åsikt borde ideella föreningar befrias från nöjesskatt för sådana tillställningar, som anordnades till förmån för föreningarnas verksamhet för ungdomens fysiska och andliga fostran. Därvid förutsatte kommittén, att till ideella ungdomsorganisationer skulle räknas alla sådana av politisk, religiös, scout-, nykterhets- och idrottskaraktär, vilka arbetade på demokratisk grund. Motionärerna ansåge, att riksdagen vid sin prövning av föreliggande proposition borde taga ungdomsvårdskommitténs förslag under allvarligt övervägande. Därjämte förelåge starka skäl att gå ytterligare ett steg längre och helt befria av politiska, fackliga, ideella, religiösa, nykterhetsbefrämjande, scoutliga och idrottsutövande organisationer anordnade festtillställningar från nöjesskatt.

I motionen II: 633 har framhållits, att det arbete för bättre seder och allmän medborgarfostran, som bedreves av folkbildnings- och nykterhetsorganisationer samt ideella och politiska ungdomsföreningar, utgjorde ett starkt skäl för att de borde komma i samma gynnade ställning som idrotts- och gymnastikföreningar.

I motionen II: 662 har anförts bland annat, att de svenska folkrörelserna av olika slag fyllde en folkuppfostrande funktion, som icke kunde av någon annan fyllas. Den utväg, som föreningarna brukade tillgripa för att skaffa medel för en vidgad verksamhet, vore att anordna en fest eller annat offentligt nöje, dit allmänheten inbjödes mot erläggande av entré. Det resultat

som föreningarna i ekonomiskt avseende kunde nå begränsades emellertid genom att ett avsevärt belopp måste erläggas i nöjesskatt. Man måste finna det principiellt oriktigt, att de organisationer, som bedreve ett folkligt fostringsarbete av stor betydelse, skulle hindras i sin verksamhet genom att samhället försvårade för dem att ekonomisera denna.

Frågan om ändrade bestämmelser till förmån för *nykterhet eller folkbildning* behandlas i de likalydande motionerna I: 413 och II: 628 samt i motionen I: 416.

I de likalydande motionerna I: 413 och II: 628 har anförts, att, då riksdagen år 1919 beslutade rätt för kommunerna att uttaga nöjesskatt, det torde ha varit en allmän uppfattning inom riksdagen, att de ideella organisationernas tillställningar i direkt programfrämjande syfte ej skulle vara föremål för nöjesskatt. Men jakten efter skatteobjekt medförde så småningom att man även började betrakta årsfester och liknande tillställningar, anordnade av politisk organisation, nykterhetsorganisation, studiecirkel eller dylikt såsom skattebelagda nöjestillställningar så snart något underhållningsprogram förekomme och entréavgift upptoges. Särskilt vanligt hade detta blivit efter tillkomsten år 1940 av den statliga nöjesskatten. Det vore sålunda tydligt, att vad riksdagen år 1919 antagit skola utgöra ett skydd mot en icke avsedd tillämpning av nöjesskatteförordningen icke vore effektivt. Det vore därför nödvändigt att i förordningen direkt angiva, att tillställningar som anordnats av nykterhets- och folkbildningsorganisationer och som utgjorde ett led i resp. föreningars upplysnings-, uppfostrings- och opinionsbildande verksamhet, vore undantagna från nöjesskatt. Detta kunde lämpligen ske genom ett tillägg till 14 §. — Utöver dessa tillställningar anordnades emellertid en rad andra i syfte att skaffa medel för själva verksamheten. Det vore även rimligt, att skattefrihet erhöles för dessa. Denna skattebefrielse borde vara beroende av ansökan och beslut av resp. kommun och länsstyrelse enligt 16 §, vars undantagsexempel för detta ändamål borde utökas att även avse ifrågavarande syften. — Genom en utökning av undantagsbestämmelserna i 14 § komme också nykterhetsrörelsens och folkbildningsrörelsens strävanden att ställas i paritet med idrottsrörelsens. Skattefrihet för idrottstävlingar hade visserligen begränsats till en biljettinkomst av 2 000 kronor. Det torde vara ytterst sällan, som något av en ideell organisation anordnat upplysnings- eller propagandamöte medförde större biljettinkomster än 2 000 kronor, varför det icke kunde anses, att dessa rörelser genom ett bifall till motionärernas förslag skulle favoriseras framför idrottsrörelsen.

I motionen I: 416 har framhållits bland annat, att det vore både riktigt och konsekvent, att även de nöjestillställningar, som anordnades av nykterhets- och folkbildningsorganisationerna och vid vilka dans icke inginge som huvudsaklig del av programmet, komme i åtnjutande av samma förmån som föreslagits för idrotts- och gymnastikuppvisningar. Som motiv för detta

förslag kunde framhållas, att dessa förstnämnda rörelser utförde genom frivilliga uppoffringar från medlemmarnas sida en synnerligen betydelsefull social och kulturell insats. För att kunna bedriva en framgångsrik nykterhets- och folkbildningsverksamhet erfordrades ändamålsenliga lokaler. Stora svårigheter föreläge att enbart på frivillig väg säkerställa lokalfrågans ekonomi. Därför ansågo motionärerna, att de tillställningar, som åsyftade att inbringa medel till stöd åt nykterhets- och folkbildningsverksamheten eller finansiering av den lokal, vari denna verksamhet bedreves, icke borde sättas i sämre läge än sådana tillställningar som anordnades av gymnastik- och idrottsföreningar.

Yrkanden till förmån för *statsunderstödda föreningar* ha framställts i de likalydande motionerna I: 431 och II: 659 samt i motionen II: 634.

I de likalydande motionerna I: 431 och II: 659 har framhållits bland annat, att det vore förenat med mycket stora svårigheter att utan bidrag från det allmänna uppehålla högtstående teater- och musikverksamhet. Både staten och kommunerna lämnade i insikt härom regelbundna bidrag till sådan verksamhet. De angivna förhållandena hade på sin tid föranlett, att föreställningarna av de kungliga teatrarna satts i undantagsställning beträffande nöjesskatten. Enahanda skäl, vilka föranlett undantaget för de kungliga teatrarna, föreläge för ett undantag beträffande övrig teater- och musikverksamhet, som vore statsunderstödd. Denna verksamhet måste regelmässigt i största utsträckning bygga på en publikorganisation med rabatterade biljettpriser. Om alltså verksamheten i sin ekonomi i huvudsak måste bygga på rabatterade priser, måste det framstå såsom onödigt betungande att i enlighet med det framlagda förslaget räkna nöjesskatten på de ordinarie biljettpriserna. Detta innebure i själva verket, att nöjesskatten för denna verksamhet, som enligt allas mening vore värd att gynnas, skulle beräknas efter en högre procentsats än övriga tillställningar, med undantag dock för biografföreställningar. Redan i beslutet om statsbidrag låge ju en prövning, som garanterade, att kulturella skäl utgjorde en bärande anledning att främja verksamheten.

I motionen II: 634 har anförts bland annat, att Sveriges storloge av IOGT och Sveriges nykterhetssällskaps representantförsamling hemställt, att av ideella sammanslutningar anordnade tillställningar till främjande av nykterhet, fred och folkuppfostran skulle undantagas från nöjesbeskattningen. Ett sådant undantagsstadgande för de ideella sammanslutningarna komme att medföra en förmånsställning för dem bland övriga nöjesanordnare — däribland dem, som bedreve sådan verksamhet för egen vinnings skull — men ett sådant förhållande syntes ingalunda giva anledning till erinran, utan torde i stället ur olika synpunkter få anses såväl eftersträvansvärt som angeläget. Den ideella föreningsrörelsen fyllde förvisso ett oundgängligt behov i vårt samhällsliv och åtnjöte i anledning därutav också ekonomiskt stöd från det allmänna. Inom den verksamhet, som staten på detta sätt

understödde, kunde nämnas nykterhets-, bildnings- och idrottsrörelserna samt den frivilliga försvarsrörelsen. Frågan om befrielse från nöjesskatt för dessa sammanslutningar kunde lika gärna bedömas med hänsyn till syftemålet med den verksamhet, behållningen vid nöjestillställningen skulle användas för, som med hänsyn till beskaffenheten av nöjestillställningen. Eventuella farhågor för en därav föranledd standardsänkning på nöjestillställningarna kunde på mycket goda grunder anses oberättigade. Avgörande för befrielse från nöjesbeskattning enligt 15 § skulle vara, att å tillställningen uppkommande behållning tillfölle statsunderstödd idrottsrörelses riksorganisation eller till densamma ansluten underavdelning. Motsvarande befrielse från nöjesbeskattning borde åtnjutas även av övriga statsunderstödda riksorganisationer och till desamma anslutna underavdelningar.

I motionen I: 430 har hemställts om skattebefrielse för *kyrkokonserter* och annan underhållning i kyrka och därmed jämförlig gudstjänstlokal. Till stöd för detta yrkande har åberopats, att det syntes tämligen klart, att här ingalunda kunde vara fråga om nöjestillställning av den art, som en nöjesskatteförordning borde avse. I regel ginge ju dessutom den ekonomiska behållningen oavkortad till välgörande eller allmännyttiga ändamål.

Rörande nöjesbeskattningen av *gymnastik och idrott* har i de likalydande motionerna I: 407 och II: 620 anförts, att vid upprepade tillfällen och olika sammanhang hade såväl ungdomsvårdskommittén som riksidsrottsförbundet yrkat på fullständig befrielse från nöjesskatt för inkomster vid uppvisningar och tävlingar i icke professionell idrott och gymnastik. Kungl. Maj:ts förslag vore icke till fyllest, även om bestämmelsen i 15 § medförde en lindring för mindre uppvisningar och tävlingar med smärre intäkter. Föreningarnas ekonomi vore nämligen i väsentlig grad beroende av de bidrag, som kunde erhållas genom utdelning av nettoinkomster vid de stora tävlingsevenemangen. Eftersom emellertid nöjesskatten skulle utgå efter bruttoinkomsten å varje biljett, bleve det kvarstående nettot, sedan alla omkostnader för förhyrning av idrottsplats, regnförsäkringar, resor m. m. blivit täckta, ofta nog även vid publikdragande tävlingar så oväsentligt, att bidragen till föreningarna bleve skäligen betydelselösa.

Frågan om uttagande av nöjesskatten å *hästsporttävlingar* har upptagits till behandling i de likalydande motionerna I: 432 och II: 661. Motionärerna ha framhållit bland annat, att den svenska hästsportens principiella ställning i nöjesskattehänseende så nyligen som år 1940 varit föremål för riksdagens behandling och beslut. Frågans behandling i riksdagen resulterade i att ett enhälligt bevillningsutskott föreslog hästsportens jämställande med idrotten, vilket också utan debatt blev båda kamrarnas beslut. Bevillningsutskottets motivering för avvikelserna från propositionen i denna detalj hade givetvis varit hästsportens betydelse såsom stöd för landets hästavel. Departementschefen hade i förevarande proposition tydligen velat återgå till den gamla,

av 1940 års riksdag underkända ordningen, att hästsporten skulle behandlas sämre än annan sport och idrott. Alldeles oavsett att propositionen på denna punkt rubbade den av 1940 års riksdag fastslagna principen om lika behandling i nöjesskattelhänseende av idrott och hästsport, kunde man näppeligen anse, att de för lindringen åt idrotten anförda skälen icke skulle vara tillämpliga jämväl på hästsporten. Den största publiksporten vore ju f. ö. fotbollen, och det kunde knappast anses rimligt, att exempelvis en fotbollsmatch på Råsundastadion skulle beskattas enligt andra normer än tävlingarna på de någon kilometer därifrån liggande hästsportbanorna, som i regel hade mindre publik. Samtliga anordnare av hästsporttävlingar i Sverige vore ideella föreningar utan särskilda vinstintressen, och de hade till syfte att främja hästsporten och hästaveln. Anläggandet av våra hästsportbanor hade, i motsats mot idrottsplatserna, måst ske i stort sett utan anslag från det allmänna. Enbart de permanenta travbanorna vid sista årsskiftet hade en skuldsumma på mer än en miljon kronor. I Norge, där nöjesskatten vore dels statlig och dels kommunal, vore hästsporten helt och hållet befriad från den statliga skatten. Den kommunala skatten uttoges på en enda bana med 5 procent, medan alla övriga vore helt fria även från kommunal nöjesskatt.

Frågan om *nöjesskattemedlens användning* behandlas i motionerna I: 414, II: 630 och II: 663.

I motionen I: 414 har anförts bland annat följande. Den avsevärda ökning, som den totala nöjesskatten fått och som vid förbättrade kommunikationsförhållanden ytterligare torde stiga, motiverade en ändrad fördelning. Det skäl, som ursprungligen vore anledning till den statliga nöjesskatten år 1939, nämligen statsverkets behov av ökade inkomster, torde vara ännu starkare nu. Samtidigt torde knappast motsvarande skäl kunna anföras till försvar för en eventuell ökning i kommunens samlade andel. Detta sammanhänge med den omständigheten, att nöjesskatten verkade mycket ojämnt kommunerna emellan. Enligt motionärernas mening borde nöjesskatten helt förstatligas, men en sådan omändring borde icke ske utan föregående utredning. Det mest bärande skälet för en viss kommunal andel vore att därmed ersätta besvär genom uppbörd och redovisning av skatten till statsverket. Men detta torde kunna kompenseras med exempelvis 20 procent av den totala skatten. En större del av nöjesskatten, förslagsvis 30 procent, borde användas till kulturella ändamål och till att skapa möjligheter till ett rikare nöjesliv genom lämpligare fritidssysselsättningar. Denna del av skatten borde därför överföras till en statens kulturfond, ur vilken anslag skulle kunna lämnas till det frivilliga bildningsarbetet men även till andra liknande ändamål.

I motionen II: 630 ha åberopats samma skäl som i motionen I: 414.

I motionen II: 663 har anförts bland annat, att de synpunkter, som utvecklats i motionen II: 375 vid 1944 års riksdag angående en fondering till förmån för idrotten av nöjesskattemedel, som härledde från denna, behölle

sin giltighet även inför det nu framlagda förslaget. En sådan fondering skulle också i sin mån kunna bidra till att minska frestelserna till professionalism inom idrotten. Utanför den egentliga idrotten förelåge intresse av en motsvarande fondering av nöjesskattemedel från motorcykeltävlingar för främjande av motorismens utveckling. — Därest icke vägen med en fondbildning beträddes, anslöte sig motionären till de synpunkter, som anförts i motionen II: 620.

I de likalydande motionerna I: 428 och II: 656 har hemställts, att *schack-tävlingar* måtte undantagas från tillämpningen av nöjesskatteförordningen. Motionärerna ha erinrat att i motiven till nöjesskatteförordningen av år 1919 uttalats, att nöjesskatt borde omfatta tillställningar, i vilka nöjes- och förströelsemomentet vore det enda eller åtminstone huvudsakliga. I motiven till 1940 års förordning förekomme icke någon ändring i denna allmänna definition. 1944 års nöjesskatteutredning uttalade, att dess förslag endast i ringa mån innebure beskattningens utsträckning till nya områden, men att, då man eftersträvat en rationell gränsdragning, det syntes önskvärt att medtaga vissa tillställningar, vid vilka förströelsemomentet vore mera framträdande men vilka icke ansetts ingå i någon av de i författningen nu uppräknade nöjesformerna. Motionärerna hölle före, att schacktävlingar icke borde anses såsom föremål för nöjesbeskattning, vilken uppfattning torde överensstämma med nu gällande nöjesskatteförordning. Det torde vara omöjligt hävda, att det enda momentet vid rena schacktillställningar vore nöje eller förströelse. Fastmer vore uppenbart, att vid sådana tillställningar det enda eller åtminstone det huvudsakliga momentet vore en rent intellektuell njutning i oupplöslig förening med varje schackintresserad åskådares önskan att samtidigt vinna nya eller fördjupade insikter i spelet. Det borde i sistnämnda sammanhang understrykas, att det svenska schacklivet vore organiserat genom ett landsförbund, som vore grundat å distriktsförbund, vilka i sin tur utgjorde sammanslutningar av schackklubbar. Flertalet medlemmars ekonomiska förhållanden (det helt övervägande flertalet medlemmar vore kroppsarbetare eller ungdomar tillhörande arbetareklassen) vore ytterst obetydliga, och hela den svenska schackorganisationen vore därför i sin verksamhet, som med fog torde kunna betecknas samhällsnyttig, beroende av frivilliga bidrag. I åtskilliga andra länder åtnjöte schackorganisationerna ekonomiskt stöd från statligt eller kommunalt håll; detta givetvis enär man erkände schackspelets socialt nyttiga karaktär. I Sverige hade sådant stöd förekommit vid enstaka tillfällen. Att införa beskattning av de blygsamma tillställningar, vid vilka klubbar och förbund vore i tillfälle att i någon mån lätta sina ekonomiska bekymmer, vore icke blott stridande mot sociala intressen utan skulle tillika vara en orättvis åtgärd gentemot det oegennyttiga arbete, som på det schackliga området här i landet utförts.

I vardera motionen I: 427 och II: 657 behandlas två särskilda detaljfrågor, nämligen dels frågan om nöjesbeskattningen av tävlingar i yrkesskicklighet och dels frågan om tillställnings offentlighet.

Rörande *tävlingar i yrkesskicklighet* har i motionen I:427 framhållits bland annat, att propositionens sammanställning av tävlan i mjölkning och plöjning med tävlan i bridge- och trolleriföreställning måste anses föga passande och gäve även omedelbart belägg för att det här vore fråga om beskattningsobjekt av så vitt skilda slag, att de helt enkelt icke kunde eller borde sammanföras; å ena sidan främjandet av yrkesskickligheten hos vår ungdom på ytterst betydelsefulla arbetsområden och å andra sidan rena skämt- och nöjeställningar. Den föreslagna bestämmelsen i 3 § d) stode också i uppenbar strid mot 14 § i samma förslag. Visserligen skulle nöjesskatt enligt förslaget utgå även för sådana av det allmänna omhuldade verksamhetsgrenar som tävlan i sport, idrott eller gymnastik, men dessa tävlingsgrenar hade fått en favör, som gjorde, att de icke kunde jämföras med tävlingar i yrkesskicklighet. Vid ett eventuellt övervägande att giva tävlingar i yrkesskicklighet en liknande favör eller utesluta dem ur lagtexten, förordades utan tvekan det senare alternativet. Det borde framhållas, att även mera festligt betonade tävlingar i yrkesduglighet, exempelvis ryttartävlingar, anordnade av jordbruksungdom, borde vara befriade från nöjesskatt.

Enligt vad i motionen vidare anförts kunde en anmärkning av mera formell natur riktas emot det framlagda förslaget i 4 § rörande *tillställnings offentlighet*. Detta gällde främst frågan, huruvida tillställning, vartill förening inbjudit en eller flera angränsande föreningar av samma slag, skulle vara att anse såsom offentlig eller icke. För att vinna full och otvetydig klarhet i detta avseende borde till 4 § fogas sista stycket i samma paragraf i nu gällande förordning om nöjesskatt.

I motionen II: 657 ha anförts i huvudsak samma synpunkter som i motionen I: 427. Därutöver har i förstnämnda motion ifrågasatts, huruvida icke nöjeställningar, som anordnades av ideellt betonade organisationer för att förbättra föreningens ekonomi, borde åtnjuta befrielse från nöjesskatt. Ungdomsvårdskommittén hade avgivit förslag i denna riktning. Enligt motionärernas mening borde denna fråga emellertid bli föremål för förnyat övervägande. Man kunde tänka sig, att en bygdegårdsförening finge hålla ett fåtal nöjesskattfria tillställningar per år under förutsättning att inkomsterna användes till finansiering av bygdegården.

Slutligen har i motionen II: 660 hemställts om ändring i nöjesskatteförordningen i syfte att bereda möjlighet till medgivande av *generell befrielse* från erläggande av nöjesskatt för vissa nöjeställningar. Motionären har påpekat att många sammanslutningar, som arbetade just för de här avsedda ändamålen, måste för att få in tillräckligt med medel gång efter annan anordna sådana tillställningar, som »12» § i förordningen avsåge. Det vållade både dem och skattemyndigheterna icke så litet besvär, att proceduren för varje gång skulle genomgåas med ansökan om befrielse, deklaration om försålda biljetter, insändande av beräknad nöjesskatt och sedan skattens res-

tituering, vilket ofta skedde månader efter tillställningen. Förordningen borde lämna möjlighet för vederbörande myndighet att för viss tid bevilja institution, förening eller annan samanslutning, som visat sig pålitlig i hithörande stycken, generell befrielse från erläggande av nöjesskatt för alla tillställningar, som anordnades i anförda syften. Såsom belysande exempel kunde anföras stadsmissionen i Stockholm, som genom sin sociala frivilligkår varje år anordnade en rad dylika underhållningar.

Utskottet.

Den särskilda beskattningen av offentliga nöjestillställningar, som infördes i vårt land efter förra världskrigets slut genom 1919 års nöjesskatteförordning, åsyftade i främsta rummet att bereda ökade inkomster åt kommunerna. Emellertid har nöjesbeskattningen numera — genom 1939 och 1940 års ändringar med avseende å fördelningen av nöjesskatteintäkterna — erhållit en icke oväsentlig betydelse såsom inkomstkälla även för staten. Enligt utskottets mening kan nöjesskatten — i motsats till vissa andra slag av indirekta skatter — varken ur sociala synpunkter eller av andra skäl anses vara förenad med sådana olägenheter att lagstiftningen om nöjesskatten därför bör upphävas. Utskottet avstyrker fördenskull det i motionen II: 629 framställda yrkandet, att den nu föreliggande propositionen med förslag till ny nöjesskatteförordning måtte avslås och att den gällande förordningen på förevarande område måtte upphävas.

Då utskottet sålunda är av den åsikten, att en särskild nöjesskattelagstiftning alltjämt har sitt berättigande, har utskottet härefter att taga ställning till frågan rörande den närmare utformningen av denna lagstiftning.

Det i propositionen framlagda förslaget till förordning om nöjesskatt innehåller en väsentlig nyhet därutinnan, att det nu gällande systemet med beräkning av nöjesskatten efter tre olika klasser ersatts med den regeln, att nöjesskatten i princip skall utgå efter en enhetlig taxa.

Beträffande storleken av nöjesskatten — som genom 1939 och 1940 års ändringar skärptes avsevärt bland annat för de till taxa III hänförliga nöjestillställningarna — föreslogs i den sakkunnigutredning, som ligger till grund för propositionen, att nöjesskatten skulle utgå efter en enhetlig taxa å 20 procent av bruttoinkomsten för nöjestillställningen. Då emellertid genom sistnämnda förslag en icke önskvärd skärpning av nöjesskatten skulle inträda för sådana nöjestillställningar som för närvarande beskattades efter taxa I med endast 15 procent av det erlagda biljettpriset, föreslog utredningen därjämte, att särskild kompensation skulle beredas såväl teater- och musiklivet som idrottsrörelsen. Emellertid har i departementsförslaget enhetstaxan bestämts till endast 15 procent av biljettpriset och härigenom ha åtskilliga svårigheter, som sakkunnigutredningen haft att beakta, eliminerats. I denna enhetstaxa om 15 procent ha dock gjorts vissa modifikation. Sålunda har föreslagits, att om biljettpriset vid biografföreställning överstiger en krona, nöjesskatten skall utgöra 15 procent av en krona samt 30 procent av återstoden av biljettpriset. Vidare har i departementsförslaget — i 15 § — förordats den lindringen i

beskattningen av uppvisning eller tävling i icke professionell idrott eller gymnastik, att för varje sådan tillställning skall åtnjutas befrielse från den del av nöjesskatten, som belöper å ett sammanlagt avgiftsbelopp av 2 000 kronor.

I övrigt innebär det förslag till nöjesskatteförordning som framlagts i nu förevarande proposition vissa förenklingar och förtydliganden i jämförelse med hittills gällande bestämmelser. Sålunda har en överarbetning verkställt av stadgandena angående vad som skall hänföras under begreppet offentlig nöjestillställning, sättet för biljettprisets fastställande kompletterats med nya föreskrifter — som bland annat gå ut på att jämväl förköpsavgifter o. d. skola beläggas med nöjesskatt — och möjligheterna att i särskilda fall erhålla befrielse från nöjesskatt för vissa slag av tillställningar vidgats.

Enligt utskottets mening skulle införandet av en enhetlig taxa för alla slag av nöjestillställningar i hög grad förenkla tillämpningen av nöjesskattelagstiftningen. Framför allt skulle härigenom vinnas den fördelen, att de nu rådande svårigheterna att avgöra om en nöjestillställning, vare sig den är sammansatt av flera delar eller icke, skall hänföras till taxa I eller till den betydligt strängare taxa III, skulle i huvudsak bortfalla. Det argument till stöd för bibehållande av systemet med tre olika taxor, som framförts i de likalydande motionerna I: 429 och II: 658, eller att en differentiering av nöjesskatten skulle kunna öva inflytande på nöjeslivets inriktning, torde icke kunna tillmätas någon större betydelse. Jämväl förslaget om fastställande av enhets-taxan till endast 15 procent av biljettpriset — dock med den ur fiskalisk synpunkt mycket betydelsefulla modifikationen, att nöjesskatten för biograf-föreställning beräknas till 30 procent, såvitt angår den del av biljettpriset som överstiger en krona — anser utskottet vara förenat med så betydande fördelar, att det kan vara försvarligt att bortse från den minskning av nöjes-skatteintäkterna, som uppenbarligen blir en följd av att enhetstaxan fastställes till denna låga procentsats.

Med hänsyn härtill och då — såsom utskottet i det följande kommer att närmare utveckla — möjligheter torde finnas att inom ramen för det förslag till ny förordning om nöjesskatt, som framlagts i propositionen, vidtaga vissa detaljändringar i förslaget för att därigenom tillgodose sådana motionsvis framförda önskemål, som enligt utskottets mening äro värda att beaktas, anser utskottet sig kunna i princip biträda förslaget i fråga. Vid sådant förhållande avstyrker utskottet i nyssnämnda två motioner framställda yrkanden om bibehållande av skilda taxor för olika slag av nöjestillställningar.

Vad härefter angår de detaljändringar i departementsförslaget, vilka aktualiserats genom de i ärendet väckta motionerna, synes det största intresset vara knutet till frågan, om och i vilken utsträckning ideella organisationer och sådana sammanslutningar, vilka ha till uppgift att tillhandahålla allmän samlingslokal, skulle kunna beredas särskild lindring med avseende å nöjesbeskattningen. Yrkanden i dessa hänseenden — vilka yrkanden gå ut på ändringar i 13—16 §§ i departementsförslaget — ha framställts i de likalydande motionerna I: 407 och II: 620, de likalydande motionerna I: 413 och

II: 628, de likalydande motionerna I: 415 och II: 631, de likalydande motionerna I: 429 och II: 658, de likalydande motionerna I: 431 och II: 659, de likalydande motionerna I: 432 och II: 661 ävensom i motionerna I: 416, I: 430, II: 632, II: 633, II: 634, II: 662 och II: 663. Vidare ha hithörande spörsmål berörts i de till utskottet inkomna skrivelserna från representanter för teater- och musikverksamhet samt idrottsrörelsen.

För utskottet har det framstått såsom angeläget att i detta sammanhang understryka den stora betydelse som måste tillmätas det arbete för medborgarfostran, som uträttas av ideella organisationer av olika slag. Huvudsakligen genom enskildas initiativ och genom intresserade medlemmars oegennyttiga arbete ha inom olika delar av landet byggts upp ideella organisationer, som tagit hand om särskilt ungdomen. Att dessa organisationer alltifrån sin start haft betydande ekonomiska svårigheter att brottas med torde vara allmänt känt; och under senare år, då organisationernas utgifter av olika skäl avsevärt stegrats, har det ekonomiska resultatet av organisationernas arbete och strävanden än ytterligare försämrats.

En lindring av nöjesbeskattningen för dessa ideella organisationer, vilka uppenbarligen äro förtjänta av det allmännas stöd, skulle självfallet vara av stor betydelse för deras verksamhet, och med hänsyn härtill ha inom utskottet övervägts olika utvägar att på nämnda sätt understödja dessa organisationer.

Sålunda har inom utskottet ifrågasatts den lösningen av förevarande spörsmål, att befrielse från nöjesskatt skulle i viss utsträckning beviljas — förutom för uppvisning eller tävling i icke professionell idrott eller gymnastik — jämväl för sådana tillställningar som avses i 3 § a) i departementsförslaget. En dylik undantagsbestämmelse skulle äga främst den fördelen, att man hölle fast vid principen, att frågan om uttagande av nöjesskatt skulle bedömas med hänsyn till tillställningen såsom sådan. Vidare skulle de mera högklassiga tillställningarna — med all rätt — gynnas i nöjesskattehänseende, och detta skulle bliva fallet, oavsett om dessa tillställningar anordnades av en ideell organisation eller av enskild teaterledare eller konsertgivare. Å andra sidan kan mot detta alternativ invändas, att man härigenom skulle på nytt komma tillbaka till det nuvarande systemet med tre taxor; och vidare skulle lindringen i nöjesbeskattningen bliva mera omfattande än som kan anses motiverat av hänsynen till de ideella organisationerna.

Utskottet har därför ansett sig böra följa en annan linje och i stället anknyta rätten att erhålla lindring i nöjesbeskattningen i första hand till det förhållandet, att nöjestillställningen anordnas av en ideell organisation av närmare angivet slag. En lindring i nöjesskatten i enlighet med detta alternativ bör givetvis utformas på sådant sätt att missbruk av ifrågavarande förmån såvitt möjligt förebygges. Enligt utskottets mening bör en lindring i nöjesbeskattningen medgivas sådan ideell organisation, som har till uppgift att stödja teater- eller musikverksamhet, att befordra nykterhet, folkbildning eller folkuppfostran eller att främja religiösa eller politiska syften, dock endast under den förutsättningen att behållningen av tillställningen skall

användas att direkt främja nu nämnda ändamål. Emellertid torde ytterligare en inskränkning i rätten att åtnjuta lindring i nöjesbeskattningen böra föreskrivas. För att stimulera de ideella organisationerna att anordna nöjeställningar av mera högklassigt innehåll torde såsom förutsättning för rätt att erhålla lindring i nöjesbeskattningen böra uppställas jämväl det villkoret, att tillställningen till huvudsaklig del skall bestå av annat än dans eller biograf-föreställning. Detta villkor är såvitt angår danstillställningar särskilt motiverat även ur den synpunkten, att redan införandet av en enhetstaxa å 15 procent innebär i förhållande till nu gällande bestämmelser — enligt vilka danstillställningar beskattas efter taxa III — en betydande reducering av nöjesskatten för dessa tillställningar. I fråga om biograf-föreställningar torde, på sätt yrkats i de likalydande motionerna I: 429 och II: 658, undantag böra göras för filmförevisning, som genom sitt ämnesval är ägnad att direkt främja organisationens syfte.

Beträffande härefter frågan i vilken utsträckning lindring i nöjesbeskattningen bör ske har utskottet — med hänsyn särskilt därtill att en dylik förmån i beskattningshänseende torde ha sin största betydelse för organisationer som arbeta med små resurser och anordna tillställningar, till vilka anslutningen är förhållandevis ringa — stannat för att förorda, att befrielse från nöjesskatt skall åtnjutas för varje tillställning från den del av skatten, som belöper å ett sammanlagt avgiftsbelopp av 500 kronor.

Den sålunda förordade undantagsbestämmelsen för ideella organisationer av nu angivet slag torde böra medföra, att den i 15 § i departementsförslaget intagna bestämmelsen bör utvidgas att avse samtliga nöjeställningar, anordnade av ideella organisationer som avse att främja icke professionell idrott eller gymnastik, dock under de förutsättningar som ovan angivits i fråga om behållningens användning samt angående dans- och biograftillställningar. Beträffande det i 15 § föreslagna avgiftsbeloppet om 2 000 kronor är utskottet av den åsikten, att även om idrotten är förtjänt av att i största möjliga utsträckning stödjas av det allmänna, det dock icke kan vara befogat att ställa idrotten i särskilt gynnad ställning i förhållande till förstnämnda ideella organisationer. På grund härav förordar utskottet, att berörda i 15 § upptagna avgiftsbelopp nedsättes till 500 kronor eller alltså till samma belopp, som föreslagits såsom gräns för skattelindringen för av övriga ideella organisationer anordnade nöjeställningar.

Vidare förordar utskottet — i anslutning till de likalydande motionerna I: 432 och II: 661 — att ideell organisation, som avser att främja hästsport, må åtnjuta befrielse från nöjesskatt i samma omfattning som ideell organisation, vilken har till uppgift att stödja icke professionell idrott eller gymnastik.

I de likalydande motionerna I: 415 och II: 631 har särskilt understrukits vikten av att jämväl sammanslutningar, som äga och underhålla allmänna samlingslokaler, beredas vissa lättnader i nöjesbeskattningen. Enligt vad för utskottet upplysts kunna till samlingslokaler av nu angivet slag hänföras i huvudsak folkets hus- och nykterhetslokaler samt s. k. bygdegårdar, och de lokalägande sammanslutningarna torde i allmänhet vara registrerade såsom

ekonomiska föreningar, ehuru dessa regelmässigt icke utdela någon vinst till sina medlemmar.

Jämväl i fråga om sammanslutningar, som ha till uppgift att tillhandahålla allmän samlingslokal, är det av betydelse, att dylika sammanslutningar icke på grund av alltför hög nöjesbeskattning hindras att utöva sin ur allmänna synpunkter gagnande verksamhet. Särskilt för de mindre och ekonomiskt svagare sammanslutningarna torde skyldigheten att erlägga nöjesskatt för av dem anordnade nöjestillställningar vålla ett betydande avbräck i deras verksamhet. Utskottet tillstyrker med hänsyn härtill att befrielse från nöjesskatt medgives även i de fall, där nöjestillställning anordnas av organisation, som har till uppgift att tillhandahålla allmän samlingslokal. Å andra sidan kan utskottet dock icke förorda, att denna befrielse göres mera omfattande än den befrielse från nöjesskatt som utskottet, enligt vad förut anförts, funnit sig kunna tillstyrka i fråga om tillställningar anordnade av vissa ideella organisationer. Det kan sålunda icke rimligen ifrågakomma, att nöjesskatt icke skall utgå för biografföreställningar, som anordnas av sammanslutning med uppgift att tillhandahålla allmän samlingslokal. Vad nu sagts torde böra gälla även i fråga om danstillställningar; i annat fall skulle det egendomliga förhållandet kunna uppkomma, att om en dylik sammanslutning i sin lokal anordnade en danstillställning, lindring skulle i nöjesbeskattningen inträda, medan detta icke skulle bliva fallet, därest i stället en ideell organisation hyrde lokalen och ställde sig själv såsom anordnare av danstillställningen. Såsom ytterligare villkor för rätt att erhålla lindring i nöjesbeskattningen torde böra stadgas, att sammanslutningen i fråga icke lämnat utdelning till sina medlemmar under de senast förflutna fem åren. Ej heller bör nu berörda förmån inträda, där tillställning av samma slag hålles inom samma lokal eller område mer än två dagar i följd. Lindringen i nöjesbeskattningen torde därjämte böra till beloppet begränsas på sätt utskottet förordnat med avseende å tillställningar som anordnas av vissa ideella organisationer.

Utskottet är givetvis medvetet om att de nu föreslagna lindringarna i nöjesbeskattningen för vissa ideella organisationer och för sammanslutningar, som ha till uppgift att tillhandahålla allmänna samlingslokaler — vilka lindringar innebära ett betydande avsteg från departementsförslagets mera konsekvent genomförda princip om enhetlig nöjesskatt — komma att föranleda vissa praktiska olägenheter. Utskottet har emellertid icke kunnat anvisa någon annan framkomlig utväg än den nu förordade för att tillgodose de önskemål om uppmjukningar i nöjesbeskattningen, vilka utskottet anser särskilt berättigade. De praktiska olägenheterna med nu ifrågavarande lindringar i nöjesbeskattningen böra dock icke överskattas.

Vad angår den närmare beskaffenheten av nyssnämnda olägenheter kan självfallet mot de av utskottet nu förordade utvidgningarna göras den invändningen, att ökade svårigheter uppkomma för uppbördsmyndigheterna vid prövning av frågan om skattskyldigheten för olika nöjestillställningar; uppbördsmyndigheterna skulle sålunda bliva nödsakade att undersöka icke endast beskaffenheten av en nöjestillställning såsom sådan utan därutöver

utforska — genom granskning av stadgar, verksamhetsberättelser m. m. — huruvida den organisation, som ställer sig såsom anordnare av en nöjestillställning, är berättigad åtnjuta den av utskottet förordade lindringen i nöjesbeskattningen. Dylika farhågor torde emellertid enligt utskottets mening vara överdrivna; särskilt ute på landsbygden torde uppbördsmyndigheterna äga sådan kännedom om där verk samma ideella organisationer, att några särskilda undersökningar icke erfordras för att utröna om sådana organisationer äro berättigade att komma i åtnjutande av lindring i nöjesbeskattningen. Ej heller anser utskottet — bland annat med hänsyn till att befrielsen från nöjesskatt icke uppgår till högre belopp än 75 kronor för varje tillställning — att någon risk föreligger för att bulvanorganisationer bildas i syfte att söka illojalt utnyttja möjligheterna att undgå att betala nöjesskatt.

Den av utskottet nu förordade lindringen i nöjesbeskattningen för vissa ideella organisationer och för sammanslutningar, som ha till uppgift att tillhandahålla allmän samlingslokal, torde lämpligen böra införas i 15 § i departementsförslaget.

Att införa ytterligare bestämmelser om undantag eller befrielse helt eller delvis från skyldigheten att erlägga nöjesskatt anser utskottet icke tillrådligt. I den mån i nu ifrågakvarande motioner framställts yrkanden om lättnader i nöjesbeskattningen, vilka icke tillgodosetts genom den av utskottet förordade ändringen i 15 § departementsförslaget, avstyrkas samma yrkanden av utskottet.

Jämväl såvitt angår utformningen av begreppet nöjestillställning i 3 § departementsförslaget ha vissa ändringsyrkanden framförts i de i ärendet väckta motionerna Sålunda yrkas i motionerna I: 427 och II: 657, att uppvisning eller tävling i yrkesduglighet icke skall anses såsom nöjestillställning i författningens mening, och motsvarande yrkande har beträffande schacktävlan framställts i de likalydande motionerna I: 428 och II: 656. Dessa ändringsförslag böra enligt utskottets mening beaktas, dock bör ur 3 § första stycket uteslutas endast sådan uppvisning eller tävling i yrkesduglighet, som främst syftar till förkovran i visst yrke. I enlighet härmed bör nöjesskatt icke utgå vid tävling i exempelvis plöjning eller mjölkning, medan däremot uppvisningar av yrkesakrobater eller tävlingar mellan yrkesboxare, i vilka fall det ekonomiska intresset torde vara det dominerande hos de tävlande, allt fortfarande skola nöjesbeskattas. I fråga om schacktävlingar, vilka ofta torde stå på gränsen till enskilda tillställningar, äro dessa tävlingar till sin natur förhållandevis egenartade; det kan därför icke anses oegentligt att befria dylika tävlingar från nöjesskatt och samtidigt behålla exempelvis bridge- och frågesporttävlingar såsom nöjesskattepliktiga tillställningar.

I motionerna I: 414 och II: 630 har upptagits till behandling frågan om nöjesskatte-medlens användning, och samma fråga har berörts jämväl i motionen II: 663. I anledning härav vill utskottet erinra om att frågan, huruvida nöjesskatte-medlen böra i sin helhet tillkomma staten eller icke, utförligt behandlats av kommunalskatteberedningen, vars förslag härutinnan alltjämt

är beroende på Kungl. Maj:ts prövning. Vid sådant förhållande anser utskottet det icke lämpligt att i detta sammanhang upptaga frågan om nöjesskatte-medlens användning till närmare prövning. Utskottet avstyrker alltså de i berörda tre motioner framställda yrkandena om ändring i departementsförslaget i denna del.

I de nyssnämnda motionerna I: 427 och II: 657 har hemställts, att den nu gällande bestämmelsen i 4 § andra stycket i 1940 års nöjesskatteförordning — däri stadgas att, därest tillställning anordnas av en till viss organisation ansluten förening, den omständigheten, att utom föreningens egna medlemmar jämväl medlemmar i andra till organisationen anslutna föreningar äga tillträde, icke skall föranleda, att tillställningen skall vara att anse såsom sådan till vilken allmänheten har tillträde — måtte bibehållas även i departementsförslaget. Då emellertid under förarbetena till propositionen framlagts fullgoda skäl för uteslutande ur nöjesskatteförordningen av berörda bestämmelse och densamma med hänsyn till innehållet i 4 § departementsförslaget torde sakna självständig betydelse, finner utskottet anledning icke föreligga att tillstyrka någon ändring på denna punkt i sistnämnda förslag.

Vad härefter beträffar det i motionen II: 660 framställda yrkandet om sådan ändring i departementsförslaget, att befrielse från nöjesskatt skulle kunna meddelas för vissa föreningar eller sammanslutningar för längre tidsperioder, vill utskottet understryka, att erfarenheterna från tillämpningen av 1940 års nöjesskatteförordning visat, att det är angeläget med kontroll från uppborrdsmyndigheternas sida även i fråga om sådana tillställningar, som avses i 16 och 17 §§ i departementsförslaget. På grund härav kan utskottet icke tillstyrka det ändringsförslag, som framlagts i sistnämnda motion.

Vad angår departementsförslaget i de delar, vilka icke förut berörts i detta betänkande, har utskottet vid sin granskning av sagda förslag icke funnit anledning till erinran mot detsamma.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

I) att riksdagen måtte — med förklarande att Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 344 icke kunnat av riksdagen oförändrad bifallas, samt med bifall till de likalydande motionerna I: 428 av herr Olof Carlsson m. fl. och II: 656 av herr Olson i Göteborg m. fl. ävensom med avslag å motionerna I: 414 av herr Ivar Persson m. fl., II: 629 av herr Johanson i Norrköping m. fl., II: 630 av herr Hansson i Skegrie m. fl. och II: 660 av herr Johnsson i Stockholm — antaga följande såsom *utskottets förslag* betecknade

F ö r s l a g
till
förordning om nöjesskatt.

(Kungl. Maj:ts förslag.)

(Utskottets förslag.)

Härigenom förordnas som följer.

Allmänna bestämmelser.

1 §.

För nöjestillställning, till vilken allmänheten har tillträde mot avgift, ävensom för annan nöjestillställning, som i 5 § avses, skall erläggas en särskild avgift benämnd nöjesskatt.

2 §.

Nøjesskatten fördelas med hälften till staten och med hälften till den kommun, inom vars område nöjestillställningen äger rum.

3 §.

Med nöjestillställning avses i denna förordning:

a) teaterföreställning, musikunderhållning, litterär underhållning samt uppvisning i konstnärlig dans;

b) revy-, kabaret- och varietéföreställning;

c) biografföreställning;

d) uppvisning eller tävling i sport, idrott eller gymnastik så ock *i yrkesduglighet eller* eljest i skicklighet av visst slag;

e) danstillställning;

f) cirkusföreställning;

g) förevisning av människor, djur eller föremål;

h) marknads- och tivolinöjen; samt

i) annan tillställning, som till sin art och sitt syfte är jämförlig med tillställning som avses under a)—h).

Till nöjestillställning hänföres icke visning av museum eller annan liknande inrättning, *ej heller* utställning av djur eller utställning av konst eller andra föremål.

Till nöjestillställning hänföres icke *uppvisning eller tävling i skicklighet, som främst syftar till förkovran i visst yrke, ej heller schacktävlan*, visning av museum eller annan liknande inrättning, utställning av djur eller utställning av konst eller andra föremål.

(Kungl. Maj:ts förslag.)

(Utskottets förslag.)

4 §.

Såsom nöjestillställning, till vilken allmänheten äger tillträde, skall anses jämväl nöjestillställning, till vilken tillträde är beroende av medlemskap i viss förening eller av inbjudning, därest tillställningen

uppenbarligen utgör del av rörelse, som föreningen eller inbjudaren driver uteslutande eller väsentligen för anordnande av dylika tillställningar,

eller ingår i ett nöjesföretags rörelse och äger rum i offentlig lokal (abonnerad föreställning),

eller eljest, såsom med avseende å omfattningen av den krets som äger tillträde till tillställningen eller de villkor varunder tillträde lämnas, är att jämställa med tillställning, till vilken allmänheten har tillträde.

5 §.

Anordnas danstillställning, till vilken allmänheten äger tillträde, i lokal eller å plats, där utskänkning av spritdrycker, vin, pilsnerdricka eller alkoholfria drycker samtidigt må äga rum, eller i annan lokal, som står i obehindrad inre förbindelse med lokal som ovan sägs, skall, ändock att särskild avgift för tillträde till danstillställningen icke uppbäres, nöjesskatt utgå för densamma.

Om sättet för beräkning av nöjesskatten.

6 §.

Nøjesskatten upptages i form av skatt på biljett eller annat bevis, som berättigar till deltagande i nöjestillställning.

7 §.

Nøjesskatten utgår med 15 procent å bruttopriset för varje biljett, inberäknat skatten; dock att, om biljettpriset vid biografföreställning överstiger en krona, nöjesskatten utgör 15 procent av en krona samt 30 procent av återstoden av biljettpriset.

8 §.

För danstillställning som avses i 5 § skall, där avgift för tillträde till danstillställningen icke uppbäres eller uppbäres med lägre belopp än nedan sägs, skatten beräknas som om avgift för varje person, vilken äger rätt att deltaga i dansen, erlagts med

- a) fem kronor, där utskänkning av spritdrycker må äga rum;
- b) tre kronor, där utskänkning av vin men ej av spritdrycker må äga rum; samt
- c) en krona 50 öre, där utskänkning av endast pilsnerdricka eller alkoholfria drycker må äga rum.

Uttages vid sådan danstillställning avgift för varje dans, skall nöjesskatt utgå som om avgiften för varje dansande par utgjorde minst 50, 30 eller 15 öre för de under a) — c) angivna olika slagen av utskänkingsställen.

(Kungl. Maj:ts förslag.)

(Utskottets förslag.)

9 §.

Såsom biljettpris anses det ordinarie priset för den tillställning, varom fråga är, utan hänsyn till att nedsättning medges för vissa grupper av deltagare eller att biljett utlämnas utan betalning (fribiljett).

I biljettpriset inräknas förköpsavgift, särskild sittplatsavgift eller annan dylik avgift ävensom sådan program-, garderobs- eller därmed jämförlig avgift, vars erläggande utgör villkor för tillträde till tillställningen.

Avser biljett ett flertal tillställningar eller ett flertal personer, beräknas skatt därå såsom för motsvarande antal biljetter för en tillställning eller en person. Har icke vid biljettens utlämnande bestämts, huru många tillställningar eller personer biljetten avser, beräknas skatten å biljetten till 20 procent av biljettpriset eller, då fråga är om biografföreställning, till 25 procent av nämnda pris.

10 §.

Skatt utgår icke:

a) för fribiljett, som utlämnas till begagnande av polismyndighet, ortens brandväsende eller den, som eljest å tjänstens vägnar skall närvara;

b) för fribiljett, som utlämnas till tidningsredaktion för recension eller anmälan av nöjestillställning, dock att sådan skattefrihet må åtnjutas för högst två biljetter till samma tidning för varje tillställning av enahanda beskaffenhet;

c) för fribiljett till nöjestillställning, som avses i 3 § a), då biljetten utlämnas till begagnande i studiesyfte; samt

d) för fribiljett åt barn under 12 år.

11 §.

Medges rätt att deltaga i nöjestillställning mot avgift, utan att biljett eller annat dylikt bevis utlämnas, men kan på annat sätt, såsom genom vändkors med räkneverk eller dylikt, tillförlitlig utredning vinnas om antalet inträdesavgifter jämte motsvarande friplatser i olika prislägen, må nöjesskatten därå beräknas såsom om biljett utlämnats.

Kan sådan utredning icke vinnas, beräknas skatten till 20 procent av det bruttobelopp, som influtit i inträdesavgifter och andra därmed likställda avgifter, eller, då fråga är om biografföreställning, till 25 procent av nämnda bruttobelopp. Där tillförlitlig utredning ej kan vinnas angående den verkliga bruttointkomsten, uppskattas denna till bruttointkomsten vid utsålt hus eller efter annan lämplig beräkningsgrund.

12 §.

Där nöjesskatten för biljett eller eljest uppgår till del av öre, avrundas skattebeloppet till närmast högre hela öretal.

(Kungl. Maj:ts förslag.)

(Utskottets förslag.)

Om undantag eller befrielse från nöjesskatten.

13 §.

Nöjestillställning, som anordnas av kungl. teatern eller kungl. dramatiska teatern i Stockholm å lokal, som för teaterns verksamhet i huvudstaden stadigvarande begagnas, är undantagen från tillämpningen av denna förordning.

14 §.

För nöjestillställning, som tjänar vetenskapligt ändamål, skall nöjesskatt icke utgå.

Ej heller skall nöjesskatt utgå för nöjestillställning, som anordnas i undervisnings- eller uppfostringssyfte och som med hänsyn till sitt innehåll jämväl är ägnad att tjäna sådant syfte.

15 §.

I fråga om uppvisning eller tävling i icke professionell idrott eller gymnastik åtnjutes för varje tillställning befrielse från den del av nöjesskatten, som belöper å ett sammanlagt avgiftsbelopp av 2 000 kronor.

15 §.

Där ideell organisation, som har till uppgift att stödja teater- eller musikverksamhet, att befordra nykterhet, folkbildning eller folkuppfostran eller att främja religiösa eller politiska syften, anordnar nöjestillställning, vars behållning skall användas att direkt främja nämnda ändamål, åtnjutes för varje tillställning befrielse från den del av nöjesskatten, som belöper å ett sammanlagt avgiftsbelopp av 500 kronor. Vad nu sagts skall dock icke gälla med avseende å tillställning, i vilken till huvudsaklig del ingår dans eller biografföreställning med undantag för sådan filmförevisning, som genom sitt ämnesval är ägnad att direkt främja organisationens syfte.

Vad i första stycket stadgas skall äga motsvarande tillämpning jämväl beträffande sådan ideell organisation, som avser att stödja icke professionell idrott eller gymnastik eller att främja hästsport.

Där nöjestillställning anordnas av organisation, som har till uppgift att tillhandahålla allmän samlingslokal och som under de senast förflutna

*(Kungl. Maj:ts förslag.)**(Utskottets förslag.)*

fem åren icke lämnat utdelning åt sina medlemmar, åtnjutes befrielse från nöjesskatt för varje tillställning med belopp som i första stycket angives, dock endast under förutsättning att tillställning av samma slag hålles högst två dagar i följd inom samma lokal eller område och att tillställningen icke är av beskaffenhet som avses i första stycket andra punkten.

16 §.

Skall behållning av nöjestillställning användas uteslutande för välgörande eller allmännyttigt ändamål, såsom för beredande av hjälp åt behövande eller sjuka, för främjande av barns eller ungdoms vård, fostran eller utbildning eller för stödjande av rikets försvar, må länsstyrelsen, efter hörande av vederbörande kommun, medgiva befrielse från nöjesskatten, dock att mot kommunens avstyrkande befrielse icke må medgivas från den kommunen tillkommande andelen av skatten. Där behållningen endast till viss del skall användas för välgörande eller allmännyttigt ändamål må, enligt nyss angivna grunder, befrielse medgivas från motsvarande del av nöjesskatten.

Befrielse från nöjesskatt må jämväl, enligt i första stycket angivna grunder, medgivas då skolungdom utan medverkan av utomstående anordnar nöjestillställning, i vilken till huvudsaklig del ingå andra nöjen än dans och vars behållning, utan att vara avsedd för välgörande eller allmännyttigt ändamål, avses skola användas till främjande av skolans bästa eller eljest till att främja elevens gemensamma intresse.

17 §.

Lämnas ej sådant medgivande som i 16 § sägs eller är fråga om nöjestillställning av annat slag än där avses, må kommunen, om skäl därtill äro, medgiva befrielse från den kommunen tillkommande andelen av nöjesskatten.

18 §.

Preliminärt beslut om befrielse från nöjesskatt enligt 16 eller 17 § må meddelas innan nöjestillställning hålles. I sådant fall må slutligt beslut, innefattande befrielse från nöjesskatt, icke meddelas förrän anordnaren av tillställningen inkommit med redovisning över densamma.

Befrielse från nöjesskatt enligt 16 eller 17 § må icke meddelas i anledning av ansökan som inkommit senare än tre månader efter det tillställningen ägt rum.

*(Kungl. Maj:ts förslag.)**(Utskottets förslag.)**Om nöjesskatten vid s. k. sammansatta tillställningar.*

19 §.

Är tillställning sammansatt av skilda delar, av vilka någon är att anse såsom nöjestillställning, skall frågan huruvida nöjesskatt skall utgå bedömas med hänsyn till tillställningens huvudsakliga innehåll och syfte.

Vad i första stycket sägs skall äga motsvarande tillämpning i fråga om beräkningen av nöjesskatt för sådan av skilda delar sammansatt nöjestillställning, där nöjesskatten för de olika delarna beräknas efter olika grunder.

20 §.

Uttages särskild avgift för tillträde till lokal eller område, inom vilket anordnats en eller flera särskilda nöjestillställningar, skall, oavsett om tillställningen eller någon av dem är avgiftsbelagd eller icke, nöjesskatt utgå å förstnämnda avgift, såvida denna icke kan anses huvudsakligen avse tillgång till, förutom själva lokalen eller området, sådana anordningar för vilka nöjesskatt ej skall utgå.

Om uppbörd av nöjesskatten.

21 §.

Nøjesskatten skall erläggas av den som anordnar nöjestillställningen.

22 §.

Det åligger den kommun, inom vars område nöjestillställning äger rum, att fastställa nöjesskattens belopp samt uppbära densamma. Jämväl i övrigt ankommer det på kommunen att övervaka att gällande bestämmelser rörande nöjesskatten efterföljas.

De uppgifter som enligt vad nu sagts åvila kommunen skola fullgöras i Stockholm av överståthållarämbetet, i annan stad av drätselkammaren samt på landet av kommunalnämnden, där ej kommunen annorledes bestämt.

23 §.

Där ej Kungl. Maj:t annorlunda förordnar är anordnare av nöjestillställning skyldig att till uppbördsmyndigheten överlämna på heder och samvete avgiven deklARATION rörande vid tillställningen influtna avgifter.

24 §.

Det åligger kommun att till statsverket inleverera staten tillkommande andel av influten nöjesskatt.

Särskilda bestämmelser.

25 §.

Kommuns beslutanderätt i frågor som avses i 17 § må kommunen överlåta åt den i 22 § andra stycket angivna myndigheten eller åt annan kommunal nämnd eller styrelse.

(Kungl. Maj:ts förslag.)

(Utskottets förslag.)

26 §.

Äger nöjestillställning rum inom två eller flera kommuner och kunna upp-
bördsmyndigheterna i dessa kommuner ej överenskomma om nöjesskattens
uttagande och fördelning, har vederbörande länsstyrelse att på framställ-
ning förordna därom. Höra kommunerna under olika länsstyrelser, bestäm-
ma dessa gemensamt.

27 §.

I fråga om nöjestillställning, som hålles inom municipalsamhälle eller
inom köping vilken ej utgör egen kommun, skall vad i denna förordning
sägs angående kommun äga motsvarande tillämpning beträffande municipi-
palsamhället eller köpingen.

28 §.

Om ansvar i vissa fall för den som i deklARATION, varom i 23 § sägs, läm-
nat oriktig uppgift, stadgas i skattestrafflagen.

29 §.

Underlåter någon att inom behörig tid avgiva föreskriven deklARATION eller,
då deklARATION befunnits ofullständig, att på anmodan av uppborndsmyndig-
heten inom förelagd tid fullständiga densamma, vare förlustig rätten att
överklaga uppborndsmyndighetens beslut rörande det skattebelopp, för vars
fastställande deklARATIONEN skolat ligga till grund.

30 §.

Den som icke åtnöjes med uppborndsmyndighetens beslut rörande nöjes-
skatt och som ej till följd av stadgandet i 29 § förlorat sin rätt till talan,
äger i beslutet söka rättelse hos länsstyrelsen genom besvär, vilka skola hava
inkommit till länsstyrelsen inom en månad från den dag, då klaganden er-
höll del av beslutet.

I länsstyrelsens utslag i anledning av besvär enligt första stycket eller i
annat ärende rörande nöjesskatt må ändring sökas hos Kungl. Maj:t genom
besvär, vilka skola hava inkommit till finansdepartementet inom en månad
från den dag, då klaganden av beslutet erhöll del; dock äger menighet som
klagar tillgodonjuta femton dagar längre besvärstid än nu sagts.

31 §.

De ytterligare föreskrifter, som erfordras för tillämpningen av denna för-
ordning, meddelas av Kungl. Maj:t.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1946, från och med vilken
dag förordningen den 14 juni 1940 (nr 478) om nöjesskatt samt förordningen
samma dag (nr 479) om särskild avgift vid nöjestillställning, anordnad av
kungl. teatern eller kungl. dramatiska teatern i Stockholm, skola upphöra
att gälla.

(Kungl. Maj:ts förslag.)

(Utskottets förslag.)

Sistnämnda båda förordningar skola dock alltjämt äga tillämpning i fråga om nöjестillställning, som tagit sin början före denna förordnings ikraftträdande.

II) att följande motioner, nämligen

a) de likalydande motionerna I: 407 av herrar Einar Persson och Boman samt II: 620 av herr Allard m. fl.,

b) de likalydande motionerna I: 413 av herr Wagnsson m. fl. och II: 628 av fru Alvéen m. fl.,

c) de likalydande motionerna I: 415 av herr Gustaf Karlsson m. fl. och II: 631 av herr Petterson i Degerfors m. fl.,

d) de likalydande motionerna I: 429 av herr Englund m. fl. och II: 658 av herr Malmborg i Skövde m. fl.,

e) de likalydande motionerna I: 431 av herr Beriing och II: 659 av herr Fahlman m. fl.,

f) de likalydande motionerna I: 432 av herr Helgesson m. fl. och II: 661 av herr Holmström m. fl.,

g) motionen I: 416 av herrar Berling och Jonsson,

h) motionen I: 427 av herr Bror Nilsson m. fl.,

i) motionen I: 430 av herrar Sten och Sandegård,

j) motionen II: 632 av herr Wallentheim m. fl.,

k) motionen II: 633 av herrar Hansson i Skediga och Boman i Stafsund,

l) motionen II: 634 av herr Larsson i Julita m. fl.,

m) motionen II: 657 av herr Johnsson i Skoglösa m. fl.,

n) motionen II: 662 av herr förste vice talmannen Magnusson, samt

o) motionen II: 663 av herr Håstad,

måtte, i den mån de icke kunna anses besvarade genom vad utskottet här ovan anfört och hemställt, av riksdagen lämnas utan åtgärd.

Stockholm den 11 december 1945.

På bevillningsutskottets vägnar:

A. J. BÄRG.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Johan Bärge, Wahlmark, Sjödahl, Ekman, Velande, Robert Berg, Heüman, Näsgård, Wehtje* och Englund, samt

från andra kammaren: herrar Björklund*, Hammarlund, Olsson i Gävle, Orgård, Janson i Frändesta*, Falk, Karlsson i Grängesberg, Henriksson, Fröderberg och Vigelsbo.

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.

Reservationer:

I) av herrar *Velander, Wehtje, Janson* i Frändesta och *Henriksson*, vilka inom utskottet yrkat att utskottets yttrande och hemställan skulle erhålla följande lydelse:

»Den särskilda beskattningen — — — (= utskottet s. 18 rad 8 uppifrån — s. 20 rad 20 uppifrån) — — — understödda dessa organisationer.

Inom utskottet har sålunda ifrågasatts den lösningen av förevarande spörsmål, att befrielse från nöjesskatt skulle i viss utsträckning beviljas — förutom för uppvisning eller tävling i icke professionell idrott eller gymnastik — jämväl för sådana tillställningar som avses i 3 § a) i departementsförslaget. En dylik undantagsbestämmelse skulle äga främst den fördelen, att man hölle fast vid principen, att frågan om uttagande av nöjesskatt skulle bedömas med hänsyn till tillställningen såsom sådan. Vidare skulle de mera högklassiga tillställningarna — med all rätt — gynnas i nöjesskatt-hänseende, och detta skulle bliva fallet, oavsett om dessa tillställningar anordnades av en ideell organisation eller av enskilda teaterledare eller konsertgivare. Med hänsyn härtill — och då en lindring i nöjesbeskattningen för vissa ideella organisationer oavsett tillställningens beskaffenhet skulle strida mot grunderna för nöjesskattens beräkning — har utskottet funnit sig böra förorda den förstnämnda lösningen.

Beträffande frågan i vilken utsträckning den avsedda lindringen i nöjesbeskattningen bör ske har utskottet — med hänsyn särskilt därtill att en dylik förmån i beskattningshänseende torde ha sin största betydelse för organisationer som arbeta med små resurser och anordna tillställningar, till vilka anslutningen är förhållandevis ringa — stannat för att förorda, att befrielsen från nöjesskatt skall åtnjutas för varje tillställning från den del av skatten, som belöper å ett sammanlagt avgiftsbelopp av 500 kronor.

Vidare förordar utskottet — i anslutning till de likalydande motionerna I: 432 och II: 661 — att uppvisning eller tävling i hästsport likställes med uppvisning eller tävling i icke professionell idrott eller gymnastik.

Att införa ytterligare bestämmelser om undantag eller befrielse helt eller delvis från skyldigheten att erlagga nöjesskatt anser utskottet icke tillrädligt. I den mån i väckta motioner framställts yrkanden om lättnader i nöjesbeskattningen, vilka icke tillgodosetts genom den av utskottet förordade ändringen i 15 § departementsförslaget, avstyrkas samma yrkanden av utskottet.

Jämväl såvitt — — — (= utskottet s. 23 rad 23 uppifrån — s. 24 rad 28 uppifrån) — — — erinran mot detsamma.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

1) att riksdagen — — — (= utskottet s. 24 rad 9 nedifrån — s. 28 rad 11 uppifrån) — — — sådant syfte.

15 §.

För nöjestillställning, som avses i 3 § a), så ock i fråga om uppvisning eller tävling i icke professionell idrott eller gymnastik eller i hästsport åtnjutes för varje tillställning befrielse från den del av nöjesskatten, som belöper å ett sammanlagt avgiftsbelopp av 500 kronor.

16 §.

Skall behållning — — — (= utskottet s. 29 rad 13 uppifrån — s. 32 rad 30 uppifrån) — — — lämnas utan åtgärd.»;

II) av herrar *Heüman* och *Falk*, som ansett, att utskottets yttrande och hemställan bort hava följande lydelse:

»Den särskilda beskattningen — — — (= utskottet s. 18 rad 8 uppifrån — s. 21 rad 1 uppifrån) — — — främja nu nämnda ändamål.

Därest denna rätt till lindring i nöjesbeskattningen skulle begränsas till att avse endast sådana tillställningar, där andra anordningar än dans och biograf till huvudsaklig del ingår i tillställningen, skulle betydande svårigheter uppkomma för oppbördsmyndigheterna vid bedömandet av frågan om skattskyldigheten för olika nöjestillställningar. Då någon objektiv gräns för vad som bör betraktas som huvudsaklig del av tillställningen icke kan dragas, torde vederbörande myndigheters inställning till anordningarna i mycket hög grad komma att påverka deras ställningstagande och leda till helt olika beslut i fråga om skattelindring för alldeles lika tillställningar. För organisationernas del skulle sådan inskränkning i rätten att erhålla lindring i nöjesbeskattningen medföra, att de — för att undgå beskattning — måste vid en nöjestillställning med dans ha anordningar av annat slag, som i de flesta fall medför ökade kostnader, utan att i nämnvärd grad öka inkomsterna. Den ekonomiska fördel, dessa organisationer skulle erhålla genom lindring i nöjesbeskattningen, bleve på grund av denna begränsning helt obetydlig, varför utskottet anser att någon begränsning av ovan nämnda slag i rätten att erhålla lindring i nöjesbeskattningen icke bör föreskrivas.

Beträffande härefter frågan — — — (= utskottet s. 21 rad 15—21 uppifrån) — — — 500 kronor.

Den sålunda förordade undantagsbestämmelsen för ideella organisationer av nu angivet slag torde böra medföra, att den i 15 § i departementsförslaget upptagna bestämmelsen bör utvidgas att avse samtliga nöjestillställningar, anordnade av ideella organisationer som avse att främja icke professionell idrott eller gymnastik, dock under den förutsättning som ovan angivits i fråga om behållningens användning. Beträffande det i 15 § föreslagna — — — (= utskottet s. 21 rad 18 nedifrån — s. 22 rad 2 uppifrån) — — — medlemmar.

Jämväl i fråga om sammanslutningar, som ha till uppgift att tillhandahålla allmän samlingslokal, är det av betydelse, att dylika sammanslutningar icke på grund av alltför hög nöjesbeskattning hindras att utöva sin

ur allmänna synpunkter gagnande verksamhet. Särskilt för de mindre och ekonomiskt svagare sammanslutningarna torde skyldigheten att erlægga nöjesskatt för av dem anordnade nöjestillställningar vålla ett betydande avbräck i deras verksamhet. Utskottet tillstyrker med hänsyn härtill att befrielse från nöjesskatt medgives även i de fall, där nöjestillställning anordnas av organisation, som har till uppgift att tillhandahålla allmän samlingslokal. Å andra sidan kan utskottet dock icke förorda, att denna befrielse göres mera omfattande än den befrielse från nöjesskatt som utskottet, enligt vad förut anförts, funnit sig kunna tillstyrka i fråga om tillställningar anordnade av vissa ideella organisationer. Det torde icke vara befogat att sådana sammanslutningar, som ha till uppgift att tillhandahålla samlingslokaler och som regelmässigt anordna biografföreställning eller som ha så god ekonomi att de kunna lämna utdelning till medlemmarna, skola erhålla lindring i nöjesbeskattningen. Det torde därför böra föreskrivas såsom villkor dels att tillställningar av samma slag icke hållas inom samma lokal eller område mer än två dagar i följd, dels att sammanslutningen i fråga icke lämnat utdelning till sina medlemmar under de senast förflutna fem åren. Lindringen i nöjesbeskattningen torde till beloppet begränsas till vad som förordas i fråga om tillställningar som anordnas av vissa ideella organisationer.

Utskottet är givetvis — — — (= utskottet s. 22 rad 16 — rad 7 nedifrån) — — — icke överskattas.

Den granskning av stadgar, verksamhetsberättelser m. m., som uppbördsmyndigheten får vidtaga för att utforska huruvida anordnare av nöjestillställning är berättigad till den av utskottet förordade lindringen i nöjesbeskattningen, torde icke medföra några större svårigheter. Särskilt ute på landsbygden torde uppbördsmyndigheterna äga sådan kännedom om där verkamma ideella organisationer, att några särskilda undersökningar icke erfordras för att utröna om sådana organisationer äro berättigade att komma i åtnjutande av lindring i nöjesbeskattningen. Ej heller anser utskottet — bland annat med hänsyn till att befrielsen från nöjesskatt icke uppgår till högre belopp än 75 kronor för varje tillställning — att någon risk föreligger för att bulvanorganisationer bildas i syfte att söka illojalt utnyttja möjligheterna att undgå att betala nöjesskatt.

Den av utskottet — — — (= utskottet s. 23 rad 13 uppifrån — s. 24 rad 11 nedifrån) — — — erinran mot detsamma.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

- 1) att riksdagen — — — (= utskottet s. 24 rad 9 nedifrån — s. 28 rad 11 uppifrån) — — — sådant syfte.

15 §.

Där ideell organisation, som har till uppgift att stödja teater- eller musikverksamhet, att befordra nykterhet, folkbildning eller folkuppfostran eller att främja religiösa eller politiska syften, anordnar nöjestillställning, vars

behållning skall användas att direkt främja nämnda ändamål, åtnjutes för varje tillställning befrielse från den del av nöjesskatten som belöper å ett sammanlagt avgiftsbelopp av 500 kronor.

Vad i första stycket stadgas skall äga motsvarande tillämpning jämväl beträffande sådan ideell organisation, som avser att stödja icke professionell idrott eller gymnastik eller att främja hästsport.

Där nöjestillställning anordnas av organisation, som har till uppgift att tillhandahålla allmän samlingslokal och som under de senast förflutna fem åren icke lämnat utdelning åt sina medlemmar, åtnjutes befrielse från nöjesskatt för varje tillställning med belopp som i första stycket anges, dock endast under förutsättning att tillställning av samma slag hålles högst två dagar i följd inom samma lokal eller område.

16 §.

Skall behållning — — — (= utskottet s. 29 rad 13 uppifrån — s. 32 rad 30 uppifrån) — — — lämnas utan åtgärd.»;

III) av herr *Fröderberg*, som anfört följande:

»Vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 344 angående förslag till förordning om nöjesskatt har bevillningsutskottet företagit en ändring i förslagets 15 §. I propositionen föreslås befrielse från nöjesskatt för idrotts- och gymnastiktävlingar och uppvisningar upp till ett sammanlagt avgiftsbelopp av 2 000 kronor. Utskottet hemställer att detta avgiftsbelopp skall fastställas till endast 500 kronor. Detta skulle medföra att idrotts- och gymnastikorganisationerna skulle utsättas för en beskattning som skulle för dem bliva ytterst kännbar.

Jag anser därför att utskottets hemställan, såvitt angår 15 § *andra stycket*, bort lyda:

Vad i första stycket stadgas skall äga motsvarande tillämpning jämväl beträffande sådan ideell organisation, som avser att stödja icke professionell idrott eller gymnastik eller att främja hästsport, dock att då fråga är om uppvisning eller tävling i icke professionell idrott eller gymnastik befrielse skall åtnjutas för varje tillställning från den del av nöjesskatten, som belöper å ett sammanlagt avgiftsbelopp av 2 000 kronor.»;

IV) av herr *Englund* med avseende å den av utskottet förordade principen att oavsett tillställningens beskaffenhet uttaga nöjesskatt efter en enhetlig taxa; samt

V) av herr *Orgård*.